

МАГЪОСНИЦИ

Да си кажа право — умръзна ми вече редница да бжда въ нашата дружина. Поискахъ да стана и азъ главатарка, но безъ да обидя Патиланча Данча, който си остава водачъ недостигнатъ. Решихъ да си свикамъ отдѣлна дружина за смѣни другарки, по-малки отъ мене. Съобщихъ на Мика. Тя скочи отъ радостъ и почна да вика:

— Браво, како Дано! Откога те чакамъ тѣзъ думи да кажешъ. Момичешко царство нека си направимъ! Ала то се знае, и оназъ дружина нѣма да забравимъ. Ей сега ще свикамъ моитѣ другарки Дена, Кина, Вѣна. На тритѣ съмъ кака. Па и азъ ще бжда, кога нѣма тебе, втора главатарка.

Мика се завтече и, догде се сѣтя, новата дружина предъ менъ бѣше вече.

— Патиланки вѣрни! — викнахъ азъ тогава. — Искамъ още днеска да спечелимъ слава. Тоя долапъ тука съ ябълки е пълень, но баба не дава. Ключо

ча отъ долапа тукъ въ стаята крие. Чуйте да ви кажа що ще сторимъ ние, та да го узнаемъ. Ще покачемъ Вѣна горе надъ долапа. Добре ще я скриемъ задъ онѣзъ вързопи пресукана прежда, що сутринъ и вечеръ баба си нарежда. Като влѣзе баба, Вѣна ще започне съсъ нокътъ да дращи тихо по долапа. Баба ще си каже: „Мишка вжтре дращи. Кога ли е влѣзла? Чакай да отключача, та да я прогоня?“ Тя ключа ще вземе, а Вѣна ще зърне точно де го крие. А после ще станемъ магъосници ние и ще си спечелимъ ябълки награда.

Скрихме добре Вѣна горе надъ долапа. Слѣзохме при баба. Безъ да се досѣти, пратихме я горе. Следъ малко се върна. Взе да си говори:

— Чухъ да драще мишка горе въвъ долапа. Отключихъ, погледнахъ, нищо не намѣрихъ.

Но азъ се намѣсихъ:

— Не е вѣрно, бабо. Ябълки намѣри. На насъ ти не давашъ, но мишкитѣ, виждашъ, сами